

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 09.10.2008. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Оптужени Илија Јуришић,**
- **Са браниоцима адвокатом Дозет Ђорђем и адвокатом Протић Стеваном,**
- **Сведок Јововић Бранко је присутан.**

Сведок-оштећени Сарафијановић Милутин, није приступио, а нема доказа ни о уручењу позива.

Сведок-оштећени Симић Бранко није присутан, нема доказа о уручењу позива.

Сведок-оштећена Поповић Мирјана није присутна, позив је примила, али не жели да приступи у суд, по извештају Основног суда у Зворнику.

Вујановић Луца је непозната на датој адреси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било све.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Јововић Бранко.

Сведок БРАНКО ЈОВОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Ви сте Јововић Бранко, је ли тако? Изволите, дођите за овај пулт овде. Господине Јововићу, хоћете нам рећи ваши лични подаци да ли су се променили од претходног саслушања код истражног судије? Да ли има неких измена?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Има само да сам пензионисано војно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте рођени које године?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: 1956. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: У Пљевљима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше пребивалиште значи где?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Сад је у Новом Саду, тачно у Петроварадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би неким одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли вам је то јасно?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете молим вас да прочитате текст заклетве који се налази испред вас?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани код истражног судије. Да ли остајете у свему код овог исказа који сте дали?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, у свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам у краћим цртама 15. маја 1992. године где се налазите, шта се то десило у Тузли, па нам испричајте све о том догађају?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Прво да кажем ја сам био као подстанар. Да кренем мало приватно. Становао сам у тој Скојевској улици као подстанар значи код госпође Омеровић Драгице, Скојевска ја мислим бр. 10, мислим да је тако нешто. Радио сам као командант батаљона Ремонтне подршке, значи био на дужности команданта Ремонтне подршке у 904. позадинској бази Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад сте ту били као подстанар?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ту сам био, ја сам у Сарајеву имао стан и хтео дам задржати стан јер обећано ми је кад завршим ту дужност онда ћу прећи назад у Сарајево на вишу неку дужност. Ту сам био подстанар од 1989. године, не знам сад месец, негде можда мај месец, тако нешто. 15. маја 1992. године као и сваки дан за мене је било нормално, кренуо сам на посао, изашао ту у Скојевску улицу и обично сам имао праксу да узмем новине ту успут. Видим уопште нема гужве на улици, чудно ми је било, рекох да нисам промашио дан, значи није било уопште људи, није било гужве, није било, нешто се чудно догађало, тако ми је било сумњиво. Узмем новине и видим пише петак, 15. мај и тако кренем онако размишљајући према свом радном месту. Ја сам био у фази пресељења своје јединице, променили смо мобилизацију кроз двориште, било је раније у Живиницама па је наређење претпостављене команде премештено у Лопаре, конкретно за моју јединицу било је Село Козјак, општина Лопаре и тај дан сам исто очекивао као и претходних дана да дођу нека возила и војна и возила која су мобилисана из Лопара и да кренемо са исељењем, наставак исељења те јединице. Кад сам дошао на посао негде око 8 сати почели смо са радовима, дошли су ови из Лопара остали састав јединице, нисмо имали још много тога да завршимо тако да смо негде до 15 до 1 завршили са утоваром и припремили колону за излазак. Да конкретно кажем шта се дешавало у касарни. У касарни је као и претходних дана већ је настајао метеж са болнице која је била изнад касарне.

Касарна је била у једној долини, у котлини и са болнице нон стоп гађао снајпер тако да смо стално морали да користимо зграду као заклон да бежимо од снајпера. Наређено је да скинемо чиновне, јер тај снајпер је бирао углавном официре и подофицире да њих гађа. Да кренем сад о формирању колоне и излазак назад према Лопарима. Хтео сам да танкирам возило, дошао сам тамо на пумпу, тамо је радио један војник по уговору, не сећам се имена, то није ни битно за ово, каже наредио је командант потпуковник Миле Дубајић да не да никоме танкирање возила без његовог личног одобрења. Ја сам питао где је он. Каже у канцеларији зовите. Ја сам назвао, њега није било, каже отишао је у Општину, не знам где, у град да би предао ваљда дом војске. Ја сам питао заменика команданта мајор Белојица, је био заменик команданта Дубајића да ли могу танкирати возило, он рекао не може без њега. Рекох мени ако не даш возила ја ћу ти овог војника убити, ја ћу танкирати возило, ја морам изаћи. И онда је он некако одобрио, ја сам танкирао возила, ручали смо и ми смо кренули са негде око 1 и 15, пола 2 смо изашли преко пријавнице, значи ушли у ту Скојевску улицу. На путу кроз Скојевску улицу негде тамо до «Транс сервис» се налазило са леве стране баш преко пута мог стана. Ту је неки истоварао, тада се десило истоварао је са великом дизалицом неки контејнер, метални контејнер и закрчио саобраћај. Ми смо чекали са колоном да изађемо, моје прво возило у које је било мој заменик било је већ на тој, на почетку раскрснице, значи код семафора и њега је претресао, они су звали та тузланска полиција и ја сам возио пошто није било довољно возача, ја сам возио ФАП-а неког који је био на ремонту али је био у возном стању без страница, без. Ја сам изашао из возила да би убрзао то кажем човеку да пусти, ја сам командант колоне и он је стварно брзо то испустио. Међутим, ми нисмо хтели да се раздвајамо, у моменту кад смо требали да кренемо овај је затворио семафор, овај полицајац који је био на тој раскрсници и ја мислим два аутобуса зелених беретки су дошла и баш су стала ту испред те дизалице. Онда су они нама почели да прете, да псују, овај један старешина тих беретки изашао, псује овога са дизалицом да се склони, ако се не склони убиће га и тако. Ја сам сво време држао, имао сам на ногама аутоматску пушку и две бомбе, рекох ако се шта деси, то сам рекао и овим мојима да ако закомпликује да се, нећемо се тек тако предати. Међутим, срећа испало је тако како је и прошли су ови са зеленим береткама аутобусима, ми смо кренули лево према Бан Брду, односно даље према Пожарници и Лопарима. Приликом доласка негде на пола тог Бан Брда кад смо се почели пети, једном возилу су блокирале

кочнице на «ТАМ-у 4 500», смо застали одмах да то деблокирамо, узели смо нешто алата и у моменту је дошао један фићо, човек са женом онако породично су плачу, жена изађе плаче и пита па каже јесте ли ви чули неку. Ми смо стварно чули нека пуцњава иза нас након можда неких пола сата. Каже, ено су вам напали касарну и напали су вам колона која је кренула иза вас. Ја се зачудио, а у касарни сам оставио на мом делу пријавнице, значи тај мој део круга, оставио сам два војника који су и сваки дан је било уобичајено да остане неко да чува онај остатак што је у касарни јер смо требали тај мој објекат да предамо гарнизону амбуланти која се налазила ван касарне, значи у насељеном месту баш близу те Скојевске улице.

Ја сам одмах помислио на те војника и размишљао сам шта да урадим, да ли одмах да се вратим. Међутим, шта могу сад ја са својим наоружањем и то што имам уза се и овај човек с овим возилом па сам одлучио да потјерам ова возила на своје мобилизацијско збориште у Козјаку, значи у Лопаре и да узмем већу групу људи са наоружањем и да се вратим у касарну да помогнем и да преузмем те своје војнике.

Тако сам и урадио, негде око пола 3 сам дошао тамо у Лопаре и узео сам групу војника, узео два возила, негде 25 тако је било људи, баш добро наоружаних са шлемовима, значи комплетна ратна опрема и кренули смо да уђемо у Тузлу. Кад смо дошли тамо до Пожарнице већ је на путу били су постављени они јежеви наши и војска која је била војна полиција, која је била ту, каже командант корпуса је наредио да не може нико да уђе у касарну. Рекох, могу ли ја добити команданта? Не може. Ја замолим тамо да позовем телефоном. Звао сам касарну, прекинуте су биле везе, значи касарна у Тузли, команда корпуса је била у Угљевику. Звао команданта корпуса, нисам могао добити биле су заузете везе и онда сам одлучио да ипак, размишљам стално о та два војника, да уђем како тако у касарну да их преузмем. Онда сам замолио једног дечка он се спремио да иде за Тузлу, ишао је неком фићом, рекох дај ми неку цивилну одећу па да идем с тобом да извучем два војника. Тако сам и урадио, пресвукао се, он ми дао неку тренерку горњи и доњи део и без икаквих докумената, овим мојима сам дао моја документа и наоружање и рекох ви се вратите горе, будите спремни, заузмите положаје ја идем, јавићу се ако будем могао. Ја сам тако и урадио. Већ тамо код хотела «Славиновићи» били су постављени јежеви, значи затворен улазак у град, ту је била та њихова полиција, како су је називали, градска полиција или градска војка, како су нама стално говорили да они неће ратовати, ми имамо градску војску, нема везе са зеленим береткама и

питао је овог дечка где идете. Он је радио у Дому за незбринуту дјецу, тако мислим да је и он је рекао идемо тамо да обиђемо ту децу и ако треба некога да, пошто је ово запуцало да пошаљемо кући. И тако смо ми и дошли иза, он је прошао, рекао сам дај прођи овамо све је пусто, нигде никог на улици, осим тим полицајаца, они патролирају. Онда смо изашли скроз иза зграде где ја станујем. Ја сам са њим пошао и рекао иди ти, немој да се теби нешто деси, иди ти тамо у дом и брини о својој дјечи, ја ћу да видим шта могу ја да урадим и буди овде ако будем могао да извучем војнике па да их пребацим.

Међутим, кад сам кренуо овамо Скојевском улицом, већ су патроле по четири та полицајца, ја их зовем полицајци или њихова војника, ишли и сад ја идем према њима размишљам у моменту да ме сад легитимише немам легитимације, сигурно ће ме ухапсити. Онда сам се повукао, улетео сам у неки улаз тамо и скроз сам прошао тамо до пијаце њихове, то је исто ту близу Скојевске улице. Иза пијаце ту су већ била митраљеска гнезда, ту је било једно митраљеско гнездо и ту сам приметио пар мојих људи који су напустили, био је један мој технолог Мевдић Мирсад, иначе био је резервни старешина, био је један активни старешина који је старији водник који је исто напустио и они су онако скрстили руке и гледају то митраљеско гнездо и сад ја кажем здраво и не знају они сад у ком својству сам ја дошао ту и ништа не причамо о томе и после сам даље погледао, било је још поред пута тих наоружаних људи. Кад сам погледао горе изнад у згради то су само вириле цеви, а претходног дана, заборавио сам рећи да у мојој згради, у улазу, значи у тој Скојевској 10, биле су неке просторије Стрељачког друштва, не знам како се звало, и они су претходног дана доносили неке сандуке, значи у ту просторију, значи претходног дана доносили сандуке, вероватно су то били сандуци са наоружањем за све те људе.

Ја сам ту кратко био и негде то се све дешавало негде око пола 7. Већ је онако почео сумрак. Сад размишљам кренем поново тамо, вратио сам се у Скојевску и кренем тамо према касарни и чују се гусенице. Имали једино ОТМ 60, то су оклопна возила пешадије и може се стати једно одељење пешадије и они су кренули. Сад ја размишљам ја сам у цивили да идем тамо да заустављам колону глупо ми је и онда се вратим, рекох ајде ући ћу у стан па кад буде крај колоне стао ту онда ћу да улетим у неко од возила. Међутим, кад сам хтео да уђем у улаз свој ови ми не дају унутра да уђем, не знају шта је и како је. Ја кажем па ту станујем и тако они ме пусте. Ја становао баш приземно, значи неки први спрат ајде да кажем, изнад салона неког намештаја, не знам како се зове и унутра сам ушао. Само што сам

ушао, значи укорачио у стан, то је почела пуцњава. Ја сам професионално војно лице доста дуго, али то у животу нисам доживео толико у једном моменту да пуца. Погледао сам газдарицу, газдарица је гледала телевизију, на телевизији је био пренос, значи снимала се та колона и напад на ту колону. Рекох шта би Бранко, иначе газдарица је у мешовитом браку, муж јој умро, старија жена, родом доле из Задра и онако видим више је била оријентисана овако за ову заједницу Југославију и тако, говори шта нам уради све и тако даље. Сад ја не знам шта да радим више, то пуца на све стране, то је по зградама, војници се бране, то је општи хаос и сео сам са газдарицом да погледам шта се дешава на телевизији, више се види на телевизији, не смем да изађем на прозор, са прозора одзго пуца, значи са обе стране као у неком кланцу. Доста људи у тој колони, пошто је то резерва била са Озрена, они су исељавали ову јединицу потпуковника Дубајића, ја нисам ни знао, знао сам једино ово овај део позадински што, тако да нисам могао ни са ким ни контактирати, то је значи све било у покрету. Видео сам да је колона, на телевизији сам видео колона је пресечена, прва два или прво возило мислим да је горело, а на том возилу чуо сам да су биле зоље и како се запалило возило ти људи који су били у возилу они су изгорели, видело се горе тела а зоље су се запалиле, значи како је ухватило пламен онда су почеле зоље да иду на све стране. Један стан преко пута мене је се запалио, горео је, нико нико могао ни прићи више.

Даље је трајала та пуцњава можда неких, чуо сам јаче плотуне, вероватно то је било тамо из правца, да ли из правца Лопара или не знам ко је пуцао али ту у тој улици се углавном дешавала та улична борба, резерва се убацила у тај салон намештаја. Они су из тог салона пуцали, почели су, неки кажу да преговарају, станите преговарећемо и тако, неко је преко оног мегафона говорио. Сад ја и даље не смем да изађем из стана, чекам да се заврше ти, на телевизији стално понављају биће преговори, немојте пуцати и углавном то се тако и стишало и тако је и остало до ујутру. Ујутру негде чим је свануло, пошто је то био мај месец ја сам приметио једног десетара који је радио код нас у кухињи. Ја га замолим да изађем да видим шта је са мојим војницима и питам га, рекох шта је са овим људима који су били у батаљону, ова два војника. Каже, они су негде, командант их је убацио доле на крају колоне. Колона је била, имала је негде око 20-ак возила и на крају колоне је била «прага», то је возило које је имало три топа са оне 20 мм и она је испалила оно што је имало муниције, вероватно је била резерва, нису знали да замене или није стигао од пуцњава. Обишао сам колону, свако возило је

гађано, значи снајпером, значи возач и сувозач и углавном су они погинули. Значи, свако возило и претпостављам да су то гађали, тако прецизно гађали да су гађали ти стрелци који су ангажовали, из моје зграде то стрељачко удружење.

Било је хладњача, онда је један отворио, они су били опрезни приликом отварања да није случајно подметнут експлозив и тако, отворили су једну хладњачу и већ је унутра, да извинете, неугодно мирисало и било је месо и не знам шта све није унутра било и тако дошао сам на крају колоне. Тамо је била зграда, две или три војне зграде, не сећам се тих детаља, видео сам пар ових цивилних лица, нисам хтео са њима да разговарам јер они су већ оправљали та возила да би оспособили. Конкретно оправљали су ову «прагу». Кад су оправили «прагу» онда су они упалили «прагу» и почели да је возе кроз град. Више није било ту тих војника. Да, заборавио сам рећи да ове војнике након преговора, сад се не сећам да ли је то било, чини ми се да је ујутру било, дошао је један аутобус, градски аутобус и те војнике убацио у аутобус и отерао их, сад не знам где су ти војници отишли и ја сам видео да нема нико више од тих, нема нико да је рањен, погинуо, значи све је то извучено и одлучио сам да се вратим у стан да се јавим газдарици, да кажем да идем па ако се некад ово смири да ћу доћи поново у стан.

Тако сам и урадио, изашао и негде, не знам око 12 сати кренуо сам пешице тамо према Славиновићима. Наишао сам тако на пар тих патрола полицајаца, избегавао сам, одмах сам скретао у друге улице и тако сам дошао тамо до Пожарнице до наших људи. Конкретно, касније сам чуо за ове моје војнике да су овај један био у санитетском возилу, то возило су они запалили и тај војник је погинуо, изгорео у том возилу, а други војник је био рањен и био је у болници. Ја сам пар пута звао болницу и молио за њега, представљао се као рођак да ми кажу податке, он није могао да прича, тај војник је ту из Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај што је погинуо?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Вукмирица Миодраг, војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је погинуо?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја мислим да је тако. Савић Ненад и Вукмирица Миодраг ја мислим да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте ваше белешке.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Нисам сигуран, мислим да је Савић погинуо, Савић је погинуо, а Вукмирица жив и горе је на Црвеном Крсту, једном сам се и видео са њим и он је постао инвалид у леву ногу мислим, имао је ту

прострелну рану и онда су га тако и мучили. Он каже да су му у ту рану стављали неке цеви и тако малтретирали га касније кад је била та размена. Ето то је укратко што се ја сећам и што сам ја доживео. Ако нешто конкретно још има да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих првих дана маја месеца 1992. године, пошто сте ви били и живели сте ту у Тузли, каква је ситуација била?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па била је некако напета ситуација, међутим, у нашу касарну сваки дан скоро долазили су или сваки дан нам је претежно, ја нисам био задужен за то али често су говорили ево долази председник Општине Бешлагих са својим људима, ту је био тај ужи круг општине и стално заговарали Дубајићу неће бити напада и рата са војском, нећемо, ми заговарамо ту грађанску државу, Алија нек ради своје како ради итд., а конкретно шетао сам се градом, доста је било људи у тим маскирним униформама, углавном су биле те плаве униформе што је имала резервна полиција код нас тада у СФРЈ, ретко ко је имао маскирну, међутим, кад су дошле те беретке, већ су почеле по граду да се појављују те зелене беретке негде крајем априла, почетком маја, већ по граду, центру града били су. Да ли су они ратовали негде у околини али било је, било је не знам ја сам имао од мог састава 65 људи, само је нас 5 изашло. Сви мешовити бракови, доста мешовитих бракова је било, сви су они остали – не знам Србин ожењен са Хрватицом или Муслиманком остао је, само су изашли углавном они који су били чисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете били сте командант које јединице?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Батаљона ремонтне подршке, то је јединица која се бави ремонтом возила, ремонт, одржавање возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто догодило уочи 15-ог, дакле 14. маја да ли је нешто било карактеристично?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, веома карактеристично, то сам заборавио рећи да је била, мислим да је из Пирота, нисам сигуран, једна јединица која је, мислим да је био батаљон, да је негде око 300, 400 војника било, редовних војника који су били на обезбеђењу, сад се не сећам како се звало складиште изнад касарне и касарне, значи складиште изнад касарне, не могу се сетити имена, значи били су искључиво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у Козловцу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Козловац, да Козловац, тачно. Значи, обезбеђивали су то складиште и то вече негде око пола 9, значи 14-ог увече они су напустили Тузлу. Војници као војници се радовали што одлазе,

певали, међутим, касније се испоставило да је можда била и грешка што су отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ви били тог 14-ог?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Био сам у граду тада, кад су од мене одлазили баш сам био ту у граду, видео сам возила како су одлазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Несметано су пролазили, никаквих нису имали дејстава, никаквих провокација?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па ту на том делу, ја сам ту у Скојевској њих видео. Е, сад даље не знам кроз град куда су они прошли, не знам да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми шта је било у том складишту?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: У том складишту било је, то је складиште муниције и наоружања од територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви имали посебну неку наредбу везану за то оружје које се налазило у Козловцу, које је било оружје територијалне одбране?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја не, нисам уопште везан био за ту јединицу, за тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште чули да се нешто причало, шта је с тим оружјем ако су они напустили, да ли требају то оружје да се извлачи из касарне, како, да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не знам ништа о томе, јер ја сам био друга јединица, кажем вам, то је било конкретно везано за пуковника Дубајића и вероватно он зна шта је добио наређење тако да нисам ја упознат са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ви добили наређење да треба да се иселите из касарне и од кога сте добили и како је то наређење гласило, како на који начин?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам добио наређење од команданта своје, значи позадинске базе, ми смо чак ишли у извиђање. Е, сад не знам ја, немам податак да кажем од кога је он добио наређење, он је вероватно добио наређење чим је мене позвао и ми смо ишли на извиђање, значи дошло је наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је позвао, Дубајић? Имена говорите.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, потпуковник Хрушевар Алојзије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: И потпуковник Младеновић Зоран позвали су ме и рекли да ситуација се променила јер био је претходно већ

потпуковник Зец, Милан Зец мислим да се звао он је био командант инжињеријског пука, а пошто су моји капацитети искључиво били везани за њега, он је иселио, сад ја не знам који је реон он иселио, своју јединицу, онда одлучили да, сад да ли су добили наређење не знам и од кога, али ми смо ишли на извиђање негде почетком фебруара месеца, тамо тај део Лопаре и Околина да би одлучили тачно где је моје мобилизацијско збориште и одлучено је да буде село Козјак, тачно је одређено место, куће које ћу запосести и где шта да сместим. Ја сам примио наређење, записао у своју службену бележницу и тако сам почео да радим. Значи, добио сам људе, возила и то сам радио до критичног дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, кажете да је било провокација са стране болнице?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу, зашто је било провокација? Шта се то дешавало у касарни па су ови провоцирали и да ли се уопште нешто дешавало у кругу касарне?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па у кругу касарне се искључиво радило на овом извлачењу технике, значи технике, што ми кажемо у војсци покретних ствари, свих ствари које су интендантске, техничке, значи ми смо то извлачили на те нове локације, конкретно и корпус је био изашао и не знам зашто командант Дубајић није изашао са својом јединицом, него је заговарао да ћемо ми ту остати и бранити касарну ако буде случајно нападнута, а команда корпуса је иселила Угљевик, сад се ја не сећам, али мислим да је негде баш јануар, фебруар месец, тако да је и ту лоша била комуникација са тим делом. Значи, искључиво се радило на исељавању тих ствари пошто није било војника, радило се са тим резервним саставом, углавном ти људи из Озрена, не знам одакле су све долазили. Знао тако су причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ви сте имали наредбу која све средства да иселите из касарне?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све? Везано за оружје на Козлоцу ништа нисте имали никакву наредбу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, нисам за Козловац ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате уопште да ли сте чули да ли је било обијање магацина у Козлуку?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Чуо сам да је било, али то је било претходних дана још кад је била та активна војска јер ја сам ту и дежурао у тој касарни

али није се десило то кад сам ја био него чуо сам да је било и да је после то активирано, полиција и не знам. Углавном карактеристично је било да смо ми остали без органа безбедности, доста тих органа безбедности који су радили код нас отишло је на страну, да кажем, муслиманску, хрватску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком моменту ви чујете да је обијен магацин? Када сте чули, тих дана, тог дана 15-ог или кад?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па тих дана ја сам се искључиво бавио, значи овај мој део, ја сам се искључиво бавио са својим исељавањем, али сам тих дана, ја не знам то је вероватно у мају месецу било, не сећам се сад тога, не могу да тврдим сто посто, али мислим да је то ту, да се све дешавало тако ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је предузето нешто поводом тога, да ли то имате сазнања?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је у граду да се осећало нешто да ће се догодити, да је била напета тог дана атмосфера. Кад сте ви, у које време сте изашли из стана? У раним јутарњим сатима?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам негде око 6:15, пола 7, од 7 до 3 смо радили, али невезано за то ми смо радили дуже али кажем то радно време је било, ја сам негде у 6:15, узмем новине и полако дођем на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А претходног дана, јесте ли исто у то време излазили?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Претходног дана не, било је тако људи иду на посао, али тај дан, значи сви су знали осим нас, тако је испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту у близини нека школа?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Школа, ја мислим да је школа негде са леве стране тамо где сам поменуо амбуланта, ту је негде са леве стране, имао је неки поток колико се ја могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања да ли је радила школа?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Значи, газдарица је старија жена и не зна за децу и тако, али кажем вам улица је потпуно пушта као суботом и недељом устанете у 7 сати нема никога. То ми је било чудно и онда и разговарали смо тамо и питали, онда смо сумњали да ће се нешто дешавати, журили се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте детаљно говорили о томе како је дошло и како сте чули за овај напад на колону која је била, реците само тад кад сте чули да је била страховита паљба, да сте чули да је толико пуцало на све стране, каква је то била паљба? Да ли сте претходно нешто чули или сте одједном чули страховиту паљбу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па одједном сам чуо, то је као да неко нареди из свих плотуна пуцај одмах, тако је било. У моменту, значи као да је хиљаду пушака испалило аутоматског, значи то је било страшно нешто, нисам могао регистровати да је, није сигурно неко тешко наоружање било испаливано, топови и то ако мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је претходно можда било неке појединачне паљбе, да ли сте то имали прилике да чујете?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, није било, нисам ја чуо, бар у том делу где сам ја био, у Скојевској улици није било, него је била таква тишина, значи није никог било на улици и само сам чуо гусенице како иду из правца касарне, ту се из касарне пушта према овој раскрсници Брчанске Малте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били кажете у приземљу зграде у Скојевској. Одакле вам сазнање да је било тих снајпера на зградама? Да ли сте их видели или како?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па нисам видео, јер по возилима колико сам могао да проценим, могао сам да претпоставим да је гађано снајпером јер кад гледате ватробранско стакло од возила тачно је гађано, значи свако возило је гађано тачно где возач седи, значи у висини возача и у висини сувозача, то може само снајпер јер да је гађано неким аутоматским оружјем ту би био рафал и распрело би се то стакло или би било више метака. Тако ја ценим као неки професионалац и свако возило је баш тако гађано, значи ова прва па редом од ТАМ-ова, не знам која су били ТАМ-ићи они мали 2001 и тако даље, ФАП-ови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је војска узвраћала, ви сте рекли да је било запаљено и зоља и?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Војска је касније, углавном су они узвратили и узвраћали кад су се повукли у тај салон намештаја. Тај салон је испод мене можда неких 20 метара, али они су били у затвореном неком простору и нису могли ови, да су знали могли су их и ту побити све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали прилике значи да гледате на ТВ-у ту извлачење колоне и ту пуцњаву. Ми ћемо вам после показати снимке које ми имамо па ћете рећи да ли је то то што сте ви у ствари посматрали. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је од вашег стана до ове раскрснице Брчанска Малта? Колико је то далеко?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Можда једно 50-ак метара, 70.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте ви за то време пуцања по колони то само пратили са телевизора у вашем стану или сте посматрали из стана непосредно визуелно кроз прозор, са балкона?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам гледао, нисам могао сво време али сам погледао, значи кад су возила стала никога више није било, то је запуцало, ја сам већ био на улазу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како изгледа та улица лево и десно са вашег прозора, са балкона, како је то изгледало везано за возила? Јесу ли возила свуда по целој улици, скроз доле до раскрснице, до касарне горе итд.?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Возила су била целом, значи од Брчанске Малте, од те раскрснице, тог семафора, како почиње Скојевска улица па скроз колико сам ја могао да видим, скроз горе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зауостављена?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Зауостављена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви сте говорили нешто о томе да кад сте се враћали после подне из Лопара с овом групом од 25 војника да сте у Славиновићима наишли на јежеве, дакле на препреке?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Каква је ситуација била када сте, ако ја добро схватам неколико сати пре тога прошли из Тузле према Пожарници, каква је тада била ситуација ту на том месту, ту на том путу? Да ли је тада било препрека?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Није, нисмо приметили препреке, они су наводно то правили раније и онда су виљушкарима то донесу ако има човек гаражу близу онда тако сам чуо да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, него само вас питам ово шта сте ви видели, шта сте ви запазили, кад сте излазили из Тузле и сад кад сте се после колико?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, нисам приметио. Да вам кажем било је свуда тих наоружаних патрола које су тако стајале.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Везано за препреке?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Нисам приметио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисте приметили? А после колико времена сте се ви вратили, односно прошли туда?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Рекао сам, негде смо изашли око пола 3, ја сам се враћао ту негде око 6 сати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шест сати, 2 и по сата након?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Било је тих јежева, они су постављали, само је потпуковник Дубајић имао проблема с тим, они су постављали око касарне претходних дана, јежеве су правили од шина, варили и он је узимао тим виљушкарком па он склони те виљушкарке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико возила је било у тој вашој колони кад сте кренули из касарне?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па близу 7, 8 возила, не сећам се.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Седам, осам возила? Да ли су сва возила отишла до Лопаре?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сва?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Сва моја возила, моја колона.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ми смо овде гледали неки видео запис, тај тзв. први излазак колоне из Тузле око 14:30, ту су возила са Брчанске Малте враћена назад и тако се причало да су враћена назад?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: То је та колона од потпуковника Дубајића, значи кад сам стао, кад сам рекао да је жена дошла, е то је тада нападнута. Значи, ја сам изашао неких 15-ак минута пре него што је нападнута та колона.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, биле су две прве колоне, што би рекли?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Биле су две колоне.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ваша па ова?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Али ја сам са мојом колоном изашао а друга колона није успела. Вероватно су ови одмах из аутобуса организовали, претпостављам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесте ли се ви несметано када сте се враћали у Тузлу из Лопара, да ли сте се враћали онако нормално у униформи и како је било то враћање?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, рекао сам вам да сам од човека добио тренерку, горњи и доњи део, неку мајицу, значи ништа на себи војно нисам имао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Јесте ли успут видели нешто на прозорима, на путу од тих митраљеских гнезда да ли сте тад можда видели?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Рекао сам кад сам погледао горе видео сам да цеви стоје, значи стоје уперене цеви одозго са сваког спрата, са балкона. Заборавио сам малопре рећи ја сам се помолио био на прозор, међутим, овај један што је стајао доле испред улаза говорио ми је склони се одатле, онако дрско.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: У униформи људи или у цивилу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: У униформи, ти људи који су нападали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА СНЕЖАНА НИКОЛИЋ-ГАРОТИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте спомињали полицију, хоћете рећи какве су униформе они носили?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Они су носили, ја бих то назвао некако више радне униформе, радно оно као радно одело, није то више ни, неки су имали оне униформе што је имала резервна полиција, не могу вам описати, значи плаве са плавим, тамно плавим овако слично као овај господин, тако су они имали и имали су неке своје амблеме Тузла, чини ми се да је тако, не сећам се сад детаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте код истражног судије спомињали да су у касарни се носиле неке флаше, да је било пијаних људи, хоћете мало да опишете каква је то атмосфера у тој касарни била? Да ли је било пуцања из касарне?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Из касарне није било сигурно пуцања, а ти људи који су дошли са Озрена вероватно и од умора, било је ту и пића, обично ми кажемо уз ту резерву увек пиће и било је доста људи под дејством алкохола. Значи, та резерва с Озрена што су исељавали ту јединицу од потпуковника Дубајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте спомињали потпуковника Уга, ко вам је то био?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Потпуковник Уго је био задужен кад су преговори ови били, мислим да је то било ујутру кад су дошли по ове, он је преговарао и ови су резервисти псовали њега зашто је он тако прихватио,

нисам сигуран да ли је прихватио са предајом наоружања или без наоружања да изађу наши војници. Нисам то сигуран, нећу да тврдим и вероватно је ту дошло до сукоба око тога. Потпуковник Уго је иначе био, мислим да је у корпусу радио и он је био задужен да дође из корпуса и да преговара око тих људи да се преузму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви можда присуствовали неком састанку да је говорено о томе како, на који начин треба да се извлаче људи из касарне?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте никаквом састанку присуствовали?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Нисам. Ја сам рекао зато што сам ја био друга јединица, значи није везано за команданта касарне потпуковника Дубајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је тада у то време постојао Кризни штаб у Тузли?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам можете рећи о томе?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па оно што сам чуо на тим разговорима као дежурни кад сам долазио код потпуковника Дубајића ето да тај кризни штаб обећа оно што сам рекао, да обећава да неће бити војска узнемиравана, нападана и тако, значи сва обећања су била да нас подржавају малтене у том смислу и да ми се договоримо како ћемо. Конкретно један мој стари мајстор који је одлазио Исмет се зове, не могу сад презимена да се сетим, он је говорио можемо ли ми с вама да будемо пошто нама заговарају ту грађанску државу, да свака будемо па да се ми вратимо у Тузлу. Рекох, у коју би ти војску био с нама а у коју касније кад се вратиш. Ето тако је било то стање. Значи, људи нису знали ни где ни шта, а конкретно знам за тај кризни штаб који је постојао да су они обећавали, конкретно мојим мајсторима и овим професионалним лицима да кад дођу да се, ако дођу на њихову страну да ће се вратити на своја радна места где су радили пошто су код мене били, значи била је радионица, ту је био аутомеханичара, тенковских механичара, за средства везе итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за оперативни штаб да је постојао при станицама безбедности?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Чуо сам али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не знам ништа, око тога нисам, то је комплетно Дубајић потпуковник и тај његов тим. Значи, ја сам искључиво

био везан за моју јединицу и ја сам извештавао мог команданта шта сам урадио и шта радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви познајете оптуженог Јуришић Илију?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не познајем, можда сам га срео некад, ја сам био тамо у Општини али не познајем господина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени се брани тако што наводи да је тог дана био дежуран и да му је јављено, не може тачно да каже ко му је јавио, али да војска пуца, да се пуца по објектима, да се пуца на људе и да је добио наредбу од свог непосредног надређеног командната Мехе Бајрића, Меше Бајрића да се на ватру одговори ватром?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: То је нетачно сигурно, то тврдим да је нетачно јер то су они до детаља испланирали тај напад, само што смо ми можда, да кажем конкретно да је потпуковник Дубајић био можда превише наиван што је веровао њима и сваки дан су долазили и одрађивали, а није сигурно ниједан војник испалио ни метка, бар колико сам ја био тамо док нисам изашао, а да је било, не значи да су нас провоцирали, било је ово што сам рекао пуцања из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је Нови Град? Спомиње се да је била полицијска станица близу Брчанске Малте, Нови Град 1?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Знам али не знам, нисам имао додира са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одатле је добио, добио је обавештење, по боји гласа би рекао да је то био Механовић Пашага који је био командир резервне полицијске станице Нови Град који је у непосредној близини раскрснице Брчанска Малта и који преноси још гору вест рекавши да војска пуца по грађанима и објектима. Ви сте ту, је ли тако? Да ли уопште имате сазнања да војска пуца и да фактички одговарају на ту ватру ватром?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да није тачно да војска није пуцала?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Војска није пуцала. Ја сам рекао да војска је кренула из касарне, чуо сам гусенице. Значи, гусеница не може бити јача од пуцња из било ког наоружања, чак и из пиштоља, тако да није то тачно него је нападнута колона. Колона Дубајића је пресечена, пуштен је Дубајић и не знам колико возила, а његова колона је пресечена и овај део је направљен овамо масакар, а на телевизији, можда то неће бити али чуо сам само да нека одлази, војска окупаторска и не знам како су већ коментарисали тај део, нек

одлазе, доста их је, не знам овако или онако. Значи, скроз су окренули ону причу о заједништву са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам казује нешто име Мато Зринић?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Ви сте у истрази говорили да сте пријавили органима безбедности довлачење тих неких сандука?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте пријавили и шта сте конкретно рекли?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Био је код нас у нашој јединици орган безбедности, био је Душан Петровић капетан прве класе и њему сам рекао да дешава се нешто чудно, нешто се спрема, долазе сандуци са наоружањем, познајем такви су сандуци са наоружањем, видело се ту где је стрељачко друштво, ту се спремају ти сандуци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања тужиоче? Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте стигли до раскрснице па је ту ваше прво возило било заустављено да бисте прошли и тако даље, рекосте да сте приметили два аутобуса зелених беретки па ме сад занима откуд знадосте да су зелене беретке?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па по самом називу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли видели људе у аутобусима?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, људи у аутобусима седели су с наоружањем, носили су зелене беретке и ту ове љуљане то што је имала та војска коју сам познавао, гледао сам и на телевизији, а гледао сам их и у Тузли по неког, значи није било много, али појављивали су се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли аутобуса та два била пуна?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Пуна, препуна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада кад сте говорили око те жестине пуцњаве па сте рекли пуца по зградама?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Са зграда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте објаснили, па сад објасните мало ближе шта сте под тим подразумевали?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па пуцало, значи сви ови које сам рекао да су вириле цеви, сви су они у моменту запуцали, вероватно је неко почео али ови са снајперима и онда су сви распалили са тим. Било је људи конкретно касније кад сам обилазио неке колеге који су у возилима где је било брашно, стављали су брашно около, јер та колона кад је враћена у пола 3, они су се вратили и онда су се мало боље организовали па ставили брашно, између

брашна су на каросерији седели па су рањени. Па су рањени, један колега је рањен, имао је седам, осам метака у прса, то брашно је прошло, значи гађано је из свега могућег што је могло то аутоматско оружје, углавном то аутоматско оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објаснили сте да је одједанпут била жестока пуцњава коју ви нисте као професионалац до тада имали прилике да чујете, па обзиром на ту колону, на тај број војника, на ваш тај професионални однос уопште са том пуцњавом, са наоружањем да ли бисте могли да нам се изјасните у вези са том жестином? Да ли та жестина би могла да дође из колоне или не?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не. Из колоне сигурно није могло него само са зграда, јер кажем вам, зграде су биле сваки балкон, сваки прозор вириле су пушке а кад из возила човек хоће да пуца он мора изаћи, не може он помолити пушку па да тек тако пуца или шенлучи што кажу оно кад иду у свадбе. Значи, морао би, возач исто морао би зауставити возило па да крене, међутим, није ни стигло ни возач ни сувозач. Ови на каросерији и само су успели, претпостављам да се извуку ови који нису били између зграда јер има један простор где нису зграде можда неких 50-ак метара од ове зграде где сам ја становао до тамо зграда где су ти војни објекти, војне зграде и претпостављам знам да су ти људи преживели ту пуцњаву и они су се, касније сам чуо да људи који су покушавали ти војници да уђу у зграде да им нису давали јер су неке чак убијали, камењем су их тукли по глави чиме стигли, то сам чуо то такву причу од војника који су преживели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само да се наставим на ово питање колеге тужиоца. Да ли ви правите разлику између колоне која је у борбеном поретку и колоне која је маршевском поретку?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ова колона што је била, прво да кажем да говорили смо о алкохолу, моја процена да та колона није могла бити у борбеном поретку, значи у каквом је стању била није могла бити плус што је доживела изненађење, значи кад у неки кланац уђете са таквом колоном и таквим људима, а мало људи је било то је ништа људи шта је било код њих. Значи, они су доживели изненађење, изненадни напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам вас разумела шта значи под алкохолом?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па рекао сам да су они већ тамо у касарни да се конзумира алкохол и претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте онда направили, зато што су били под дејством алкохола мислите да нису могли, нису формирани као борбена колона?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па нису могли бити тако брзи и активни да може да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите браниоци?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је у слободном изношењу свог исказа рекао да је са болнице пуцао снајпер, гађао по касарни, да је због тога било наређено да официри скину чинове јер снајпер гађа, односно бира официре и подофицире. Моје питање је да ли овај сведок зна да ли је неко од официра или под официра погођен од тог снајпера пре 15. маја 1992. године?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не знам, немам тај податак.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А откуд вам податак да је снајпер бирао официре и подофицире?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Знам из претходних искустава, рецимо ратишта у Осијеку, Винковцима и то све.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да се ограничимо на Тузлу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па ми смо добили наређење да скидамо чинове, значи искуства из претходних ратова ми смо користили Тузлу.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А не због тога што вас неко гађа тог тренутка?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја претпостављам да ће гађати пре мене него војника, значи ми смо добили наређење од команданта касарне да скинемо чинове и кретали смо се поред објеката да нас не би снајпер гађао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али у ком моменту ви добијате ту наредбу да скинете чинове, да ли кад је било пуцања или пре тога?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Претходних дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходних дана?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Смо добили преко дежурног да се буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре пуцњаве, пошто кажете да је било провокација, јесте ли тад добили наређење?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Кад је било провокација, значи претходних дана, не сећам се ја сад да ли 15, 20 дана пре тога да се скину чинови и да се води рачуна приликом кретања између објеката, значи према болници. Моја јединица је конкретно била даље од те болнице а команда бригаде где је био потпуковник Дубајић је била близу тих снајпера, не знам сад да ли је неко погођен.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је рекао да је у његовом саставу било, ако сам добро схватио, 50 или 60 људи?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: 65 људи.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: 65 људи? Да ли то подразумева само професионална војна лица и цивилна лица или и војнике?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Све, значи професионална лица без војника, без активних војника, тада смо имали само активне војнике нисмо имали никакву, значи професионална лица, цивилна лица која су била запослена у тој јединици.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли у вашој јединици је било и припадника резервног састава?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не. Приликом исељавања је било, узели смо људе из Лопаре, нисмо имали довољно људе за утовар, значи из Лопара смо узели, конкретно из Козјака људе који ће нам помоћи за утовар.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли знате како се зове старешина те јединице коју сте узели, ангажовали за утовар и транспорт?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам био старешина те јединице.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је та група људи коју сте ангажовали имала свог старешину?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не. Ја сам имао своје мобилизацијско збориште. Ја сам добио на том зборишту своје људе.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви сте командант, да ли та војска има неког командира?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Командира? Па имало је, ја сам задуживао људе који ће бити задужени.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ко је био конкретно задужен за ту групу војника, односно припадника резервног састава која вас извлачи из Тузле?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам задужен и командовао свим извлачењима, сваки дан ја и мој заменик мајор Ђуровић.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам нешто значи име капетан Мекић Драган?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, то је друга јединица вероватно, моја није јединица.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок се изјашњавао о «праги» која је остала тамо на лицу места у Скојевској улици да је са ње, односно да је испуцано то што је имало у њој ако сам добро схватио из тог троцевца.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, испуцано је оно што има он у свом оквиру.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте чули у ком моменту је пуцано из те «праге»?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, то је била таква пуцњава, «прага» је била на зачељу колоне, значи била је задња а пуковник Дубајић је био на челу, значи кад је пресечена колона Дајц је био после на челу тај кога сте поменули горе са зољама и сувише је далеко да би ја чуо, ипак није то неко оружје да се може поред ових.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли се разликује звук пуцњаве из пешадијског наоружања и тог троцевца 20 мм?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Разликује се, само пуњење барута.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У једном моменту сведок је рекао као почиње пуцњава, војници се бране и све пршти по зградама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Запаљене су зоље биле па су зоље?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, пре тога, доћићемо до зоља. Као војници се бране и све пршти по зградама. У ком смислу све то пршти по зградама?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја нисам рекао да пршти по зградама, него да из зграда пуца, а зоље су пуцале, значи на све стране су ишле по зградама и конкретно стан један одмах ту на можда првом и другом спрату не сећам се, то има на телевизији су снимали да је запаљено а са зграда је пуцано.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, у контексту приче о почетку пуцњаве сведок дословно каже, дакле почиње та пуцњава какву човек није доживео у својој каријери, војници се бране. Мене интересује шта подразумева под тим војници се бране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните то.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Војници се касније тек бране или да појасним. Војници нису имали времена да се бране из возила. Они су тек кад су ушли у овај салон намештаја почели да се бране и пуцали су и претпостављам да су само пуцали насумице јер никога нису могли ако је увучена значи тај салон намештаја је увучен у улицу, од улице, они нису могли видети митраљеско гнездо, нити ту телевизију.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведок у било ком моменту имао непосредан увид у догађања у Скојевској улици изузев на ТВ екрану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Имао сам са прозора.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У ком моменту сте дошли на прозор да видите шта се дешава?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Кад сам дошао у кућу, значи у стан, погледао сам са прозора, возила су већ била стала и пуцњава је била са зграда, значи то се догађало, сва та пуцњава је трајала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сам вас разумела нисте смели да изађете на прозоре зато што се све то дешавало и онда сте гледали на ТВ, тако сам вас схватила?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: И овај нас је један, ја сам отворио прозор да погледам доле ниже, овај је запретио каже улази унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, објаснио је.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја се извињавам, нисам разумео. Провирио је на прозор чега, из стана сте провирили напоље?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: И откуд вас је тај вратио?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Он је доле стајао на улазу и каже враћај се горе, гледај горе према згради, враћај се унутра.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да не вирите кроз прозор?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он је у приземљу.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Улаз је одмах испод мене овако можда мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте приземље а испод вас је салон намештаја?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Салон намештаја јесте десно, значи од мене, од мог прозора, ја сам имао неку малу собицу, десно је газдарицина та и ту је салон испод, салон намештаја, не знам како се зове.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли су у том моменту војници већ у салону намештаја или не?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Нису. Значи, кад је почела пуцњава тек су се они касније након једно пола сата организовали, значи то што је остало живо ушли у салон намештаја.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је неко од момента кад сте сели у тог фићу пресвучени у цивилну одећу па до доласка тог места где сте изашли из фиће заустављао фићу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Само на барикади код Славиновића, то сам рекао, код Славиновића зауставио тај резервиста или полицајац, не сећам се сад детаља и питао је где идете овог дечка, значи он је возио, каже идем у Дом за незбринуту децу и каже добро, срећан пут.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Вас нико ништа није питао?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: До доласка ту где сте изашли никаквог даљег заустављања, разговора нисте имали?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Није. Ми смо кренули од Брчанске, значи нисмо ушли на саму раскрсницу него је он ушао између зграда и иза зграда, значи преко пута моје зграде иза зграде те.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам нешто значи име капетан прве класе, резервни капетан или капетан прве класе Јовић Милорад из Села Лукавац?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Познато ми је али не могу сад да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био припадник ваше јединице?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не могу да се сетим сад.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли имате сазнања колико је људи из ваше јединице страдало у овим догађањима?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Само овај војник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Савић, да ли на њега мислите?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, редовни војник је био, иначе Београђанин, оба су Београђанина и они су ме молили да остану ту до сутра, сутра смо ми требали да предамо тај мој објекат у амбуланти и да завршимо боравак у Тузли.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам више питања, ја бих молио само да се сведоку предочи изјава Вукмирице или барем укратко да му се његова садржина преприча чисто због његовог сазнања а као и за низ досадашњих сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па можете и ви слободно предочите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, сведок Вукмирица је овде пред овим већем, пред свима нама рекао да нема апсолутно никакву примедбу на било какав третман за време лечења у болници Градина у Тузли, овде пред судом након што је прочитао заклетву као и ви, а то је исто рекао и 1992. године, а то је рекао и 2007. године, то је рекао 2008. године?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам се са њим чуо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не тражим коментар никакав, само чисто да вам кажем да сведок Вукмирица сасвим другачије говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви били непосредно надређени Вукмирици?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Као и за низ досадашњих сведока сматрам да је сведочење, колико год било истинито, то ће веће да одлучи, са оптужницом апсолутно нема никакве везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Да ли ви имате неко питање? Изволите?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Малопре је сведок казао да су се војници бранили тако што су се оранизовали у салону намештаја па су одатле пуцали. Моје питање да ли је он видео да војници пуцају из салона намештаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви видели?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле вам то сазнање?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Али сам чуо зато што је испод мене, у затвореној просторији кад се пуца чује се.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: У том општем метежу и у тој експлозији разноразних експлозија какве он до тада није чуо у својој професионалној каријери. Како он разликује паљбу војске, одбрамбену паљбу војске од агресивне паљбе нападача?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Војници нису успели, ја вам кажем нису успели да изађу из возила да пуцају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није то питање.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: То није питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ви разликујете ту паљбу и ко пуца, разумете? Ако кажете по зградама да је било митраљеско гнездо, откуд ви знате да војска пуца из салона а да рецимо не пуца неко други?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ако претпоставимо да војници држе пушке одоздо онда пуцају истовремено и не може се разликовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви то видите да они држе пушке?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Али нису држали, то сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како знате да војска пуца одатле? То је питање, како ви знате да је војска пуцала?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Војска није, значи нико није вирио из возила, ја сам видео возила, кажем вам ја сам стајао, нико није вирио из возила, они су се сакрили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јововићу, да ли се разумемо? Како ви видите да војска пуца из салона? Одакле ви знате, одакле вама сазнање да војска, да сад у том моменту се војска брани и пуца?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Испод стана је салон. Ја чујем из салона да пуца, значи чује се, кад би пуцали из ове зграде тамо неко ко је горе чули би да пуца одатле, а и на телевизији говоре војска је ту и ту и пуца се из салона. Значи, ја чујем доле и чујем да војска говори долази овамо, ајде да вучемо овога и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су могли припадници ових зелених беретки да буду доле у салону?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја конкретно нисам видео. Не нису зато што сам чуо говор и имена конкретно углавном сва српска имена помињано је, позивају, псују мајку, не знам муслиманску, не знам овом Алији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје следеће питање да ли он има било каква сазнања да су у другом делу колоне, пошто је колона била ипак дугачка било одбране војника у тој агресији на колону?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, изузев ово што је овај из «праге» испалио то што је испалио, не знам остало да ли, што ви кажете не могу ја распознати, колона је дуга ја нисам могао ни видети с мог прозора, могао сам видети можда 7, 8 возила из свог стана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и то је објашњење.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Сад морам да се вратим на следеће. Када сте му предочили, мада ја не знам зашто сте му предочили одбрану окривљеног, он је рекао да то што је окривљени казао у тој одбрани да је добио информацију три пута да је нападнута колона, односно да се напада из колоне, он је рекао то је нетачно. Е, сад шта је то нетачно у одбрани окривљеног?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то што му је предочено.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Одакле он то зна? Шта је окривљени? Прво да ли зна где је окривљени био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, ја сам му предочила сад наводе одбране окривљеног, предочила сам да је био у дежурној служби, да је био у станици јавне безбедности, да су му се јављали, да је препознао глас, да је то било негде у близини, како се зове она станица Нови Град 1 и баш ту у непосредној вашој близини где сте се ви налазили да он чује глас, да још жешће да војска напада. Ево сад ћу тачно да вам цитирам.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Све је у реду судија, знам ја, али он је казао кад сте му све то предочили он је рекао то је нетачно. Моје питање је шта је то нетачно у одбрани окривљеног?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да војска пуца по грађанма и објектима, јер то му је предочено и он је одговорио да је то нетачно да војска пуца по грађанима и објектима.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам вас тако разумела, да му је то предочено?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ако ви сматрате да је моје питање сувишно ја ћу одустати од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја вам дозвољавам, нема проблема никаквих, слободно поставите.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: На моје питање шта је нетачно у одбрани окривљеног?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила да сте директно одговорили шта није тачно јер вам је предочено шта, шта је рекао оптужени Илија Јуришић.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Колона је изненада нападнута од стране ових зелених беретки који су се организовали у тим зградама, значи изненада је нападнута и зато су настрадали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте, не морате се понављати. Изволите?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, сад је сведок рекао да је колона нападнута од стране зелених беретки. Моје питање је да ли он зна да је колона нападнута од стране зелених беретки?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја нисам видео ознаке, повлачим ово што сам рекао зелене беретке.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Повлачите? Добро. Моје следеће питање је председнице. Ја, ако сам добро разумео, сведок се у моменту напада налазио у стану у коме је иначе живео, је ли тако? Моје питање како се зове газдарица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споменули сте, рекли сте?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Омеровић Драгица.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: И која је адреса?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Скојевска 10.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро. У свом исказу сведок је рекао да је видео камион који се упалио, да је видео људе у том камиону који су горели и да су у том камиону биле зоље које су експлодирале и направиле хаос какав су направиле, то ја не спорим. Моје питање је да ли то значи да су у истом превозном средству транспортована и експлозивни материјали, оружје, дакле и муниција и војници?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам рекао возач и сувозач у првом возилу.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Они су само били?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Они су само били. На возилу је било значи зоље и не знам остала.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро ја дозвољавам да сам погрешно разумео. Е сад, будући да је сведок био старешина у то време, након тог несретног

догађаја 15. маја 1992. године када се вратио у јединицу да ли је у јединици вршена анализа разлога за напад и уништење опреме?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Говорите о другој јединици?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не, не, у вашој јединици, ви сте припадник Југословенске народне армије која се евакуише, Југословенска народна армија, односно њено руководство је донело одлуку да се евакуише људство, дакле војска, а да се остави опрема у моменту евакуације војника претходног дана. Наредног дана се евакуише опрема. Приликом евакуације опреме дешава се напад. Дакле, да ли старешински кадар јединице, чија је опрема уништена у нападу 15. маја после тога врши анализу разлога напада? Не знам да ли сам јасан био?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја мислим да сам био јасан. Ја сам рекао да моја колона независно и моја јединица независно под мојом командом исељавала, ја сам себе исељавао, а јединица која је настрадала у колони је јединица потпуковника Дубајић Мила, команданта те бригаде и он је требао да врши анализу и остало шта треба.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, ваша јединица није вршила ту анализу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: У мојој јединици су се само налазила два војника у тој колони, значи убацили су их у ту колону да би напустили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рече неких 60, колико сте рекли да је било и да је то.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, 65 мојих.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ми се очигледно не разумемо. Ја могуће да нисам или ја не разумем или ја нисам добро поставио питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вас ја добро разумем, пошто су два војника ваша била, да ви нисте онда имали потребу да радите ту анализу? Да ли сам вас добро разумела?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не председнице. Можда ја нисам поставио добро питање, али ако дозволите ја морам то онда да мало да објасним. Дакле, маја месеца 1992. године донета је одлука да се евакуише војска која се зове Југословенска народна армија. Сведок је припадник те војске. Војска има, између осталог, људство и опрему коју чини између осталог и наоружање. 14-ог се евакуише људство, дакле војници, остаје опрема Југословенске народне армије. Опрема Југословенске народне армије се евакуише 15-ог када се на њу врши напад на ту колону која врши евакуацију опреме, имовине Југословенске народне армије врши се напад. Моје питање је, будући да је он остао старешина ЈНА, дакле после 15-ог да ли је извршена анализа? Разлог напада на опрему и евентуално утврђивање одговорности

зашто се повукла само војска и оставила опрему на милост и немилост људима за које се у то време већ евидентно овако могло предвидети да ће бити наша непријатељска страна?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да ли ви мене питате, ја се извињавам, нисам разумео, да ли ви мене питате као професионалца за опрему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него да ли је уопште вршена било каква анализа?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Питам као старешину ЈНА?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја поново морам, ја се извињавам, ја поново морам одвојити моју јединицу од јединице потпуковника Дубајића. Да ли је он вршио анализе, вероватно да јесте, то се код нас у војсци ради, након сваког задатка изврши се нека анализа. Ја сам конкретно за моје војнике морао слати извештај, изјаве писати зашто су остали и како су остали. Значи, за моје људство. Моја опрема је сва била извучена, значи задњи дан сам извлачио и ја предајем извештај сваки дан ујутру и увече претпостављеној команди шта сам урадио. Претпостављам да потпуковник Дубајић је предао извештај команди корпуса у Угљевику шта је урадио, колико му је људи нестало, колико је возила остало у Тузли итд.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ево сад да питам следеће. Сведок је рекао да је у касарни било пића, да је било људи у алкохолисаном стању. Моје питање је, који су ти људи у алкохолисаном стању - припадници резерви или припадници редовног војног кадра или војске ЈНА?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Углавном припадници резерве. Значи, активни састав, веома је мало било активног састава.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Пошто ми отприлике никад ништа не знамо. Моје питање је опрема која је била у колони коме је била намењена – резерви или редовном саставу?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја се извињавам, поново ви питате нешто што није, то моја није јединица.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Он нека каже да не зна.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја знам чија је јединица била и чија опрема. Значи, ја нисам одговоран за ту опрему, ја сам одговоран за своју опрему и оно што сам ја извукао. Ја своје што сам извукао ја сам предавао извештаје данас у току дана и водио сам евиденцију шта сам извукао, а онај чија је опрема треба да подноси извештај другоме, је ли тако?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја га то не питам да је поднео извештај, ја га питам коме је намењена опрема – резерви која је у алкохолисаном стању и која прати колону која је саставни део колоне или редовној војсци која се већ

евакуисала без те опреме, то питам? Да ли сведок зна? Може да каже знам, може да каже не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да одговорите коме је припадала опрема?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па не могу да одговорим то је друга јединица.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала вам, ја немам више питања.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја вам кажем упорно да моја јединица је радила тај посао, овај посао је радио и одговарао је за свој посао, значи ја сам одговарао за свој посао.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих се вратио на оног човека који је сведока удаљио са прозора. Ако сам добро схватио сведок је рекао да је то већ било у току пуцњаве. У ком положају се налазио тај човек који је вас удаљио да се макнете с прозора и где се налазио тачно и шта је радио?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: На улазу, тачно на улазу је стајао онде на улазу и држао је пушку.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да је био отворен ка улици?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ка улици да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Стајао, лежао, клечао?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: У погнутом положају је стајао и отворена врата са његове стране, сад не знам да ли леве или десне.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А ви сте њему изнад главе?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Прозор је мало увучен овамо а врата су истурена, углавном упозорио ме је да улазим претећим гласом.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је колона која пролази у видном пољу том човеку?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је он у видном пољу колоне?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да? И стоји ту тек тако? ОК. Сведок говори о остала два војника каже да је био обичај кад једнутуру опреме повезу да оставе некога да чува ту опрему па су тако остала та два војника. Може ли да објасни зашто су та два војника остала ако већ малопре рекао на питање мог колеге да је он своју опрему сву одвезао?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам рекао у изгледању претходном да је гарнизона амбуланта Тузла налазила се ван круга те касарне и одлучено је, командант вероватно бригаде потпуковник Дубајић да у мој објекат смести

кад ја иселим, да смести ту гарнизону амбуланту и претходних дана су они већ и довели зато што сам ја иселио доста ствари, довели ствари.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Какве везе имају та два војника са господином Дубајићем ако су то ваши војници?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па ја дужим објекат.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А ви сте иселили своју опрему и напустили касарну?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Дужим објекат, дужим зграду, ја требам зграду потписати да сте ви примили зграду, да ви мени потпишете да сте примили зграду.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А њих двојица су остали шта да раде, да предају зграду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ви сте то и говорили о примопредаји.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта су њих двојица радила тамо?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Они су били на пријавници значи да не дозволе улазак у те објекте.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Празне?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Па објекат који има касу. Ја сам рецимо конкретно своје ствари неке држао, личну карту, ту ми је остала била у касарни, личну карту, пиштољ, то је остало ту.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли то значи да одговор који сте дали на питање колеге Протића није истинито, дакле да сте ви ипак нешто оставили тамо, да нисте сву опрему однели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он говори конкретно шта је остало.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Опрема за ремонт.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Овде је прошло низ хероја, наравно низ људи који су заиста својим животима и здрављем платили ово што се десило 15.05., али је чињеница да пролази низ официра бивше Југословенске народне армије који су сви хероји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем уопште ваш коментар.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Чему ваш коментар сад?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мене интересује само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће вам коментари, ко је и у ком моменту био херој.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведоку је погинуо војник тамо јер је остављен. Мене интересује из ког разлога је тај војник остављен и да ли је вођен било какав поступак везано за одговорност овог официра, односно овог сведока пред било каквим војним дисциплинским органом, због тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите на овај други део питања, јер овај први део сте одговорили зашто сте оставили два војника?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам написао изјаву, значи одмах након тога написао сам изјаву о догађајима како се то догодило. После тога нисам одговарао ни кривично ни не знам како год.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли постоји некакав разлог да овај сведок 16-ог ујутру или у току дана не уђе у аутобус, односно у аутобусе којим пуковник Уго Новковић или Унковић, нисам сигуран за презиме, евакуише војнике из Тузле? Због чега, то се дешава испред зграде у којој он живи, због чега овај сведок не напусти Тузлу тог дана?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: То је моја процена како ћу ја изаћи. Ја сам проценио да је боље овако.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Захваљујем, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам предочити исказ Вукмирица Миодрага. Он каже да су у касарну отишли да би се извукао остатак опреме, техничке службе која је ту остала и с обзиром да је било мало камиона исти су требали да се врате да би се остатак опреме извукао тако да је исту требало причувати па је заставник питао ко ће добровољно да остане од њих четири који су радили у пријавници па да причувају ту опрему да не би дошло до крађе у касарни и оштећени Вукмирица Миодраг се добровољно јавио да остане из простог разлога што је желео да се окупа јер се два месеца није купао, а са њим се пријавио војник Савић Ненад. То је његов исказ. Да ли је тако било?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Они су имали, наводно су имали девојке па да се виде још једном са девојкама у Тузли, то је била нека прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је један од разлога и то сте рекли и код истражног судије. Добро. Ја бих вас још само питала, ви сте говорили да је у тим раним јутарњим сатима када сте кренули до касарне да се осећало нешто, да се назирало да ће се нешто десити јер није било гужве, није било пролазника, то је било у раним јутарњим сатима, а када сте завршили са утоваром, када сте припремали колону за излазак из касарне па сте говорили да сте ручали, то би било негде око 12:45, је ли тако?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Тако, око 1, пола 2 то се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је у то време изгледало на улици? Да ли је било пролазника, да ли је исто било онако како је у јутарњим сатима било или није?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Била је мало живља улица, било је људи, било је и возила али то је све било смањено, вероватно су они пропуштали кога су они хтели на тим пунктовима својим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас питам због тога што је такође оптужени Јуришић рекао да је тог дана 15-ог када је кренуо на дежурство, нешто пре 14 часова и то приликом његовог пута од куће до зграде, да се ништа није дешавало, да је била нормална ситуација, нормална комуникација, деца иду у школу, грађани иду улицама нормално и све је функционисало.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам поменуо оно митраљеско гнездо. То митраљеско гнездо није неко могао поставити за не знам сат времена, или два, три сада, то је ископана и припремљено и претпостављам да се све то припремало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је пут од његове куће до станице, знам колега што сте хтели да интервенишете зато и прецизирам. Да ли има питања још? Оптужени нема? Изволите?

Нема питања оптужени Јуришић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вам показала један ЦД који ми имамо, имамо их доста али један ћемо вам приказати па ви реците да ли је то што сад будете гледали, да ли је то оно што сте ви гледали на ТВ-у? Ја бих молила режију да нам пусти ЦД број 3 Брчанска Малта, излазак у 18:56, излазак и почетак пуцњаве. То доле. Ви ћете само прокоментарисати, дакле, у ком моменту гледате. И тон бих молила режију.

Да ли се овде види ваш стан?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, стан је са супротне стране како је снимано, а камера је овамо била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад бих ја молила режију да врати на почетак. Да кажете, да објасните с које супротне стране? Још мало.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Значи, ово је раскрсница, ево ово овде може да се, ово је сад пут горе према Бан брду. Ово је та раскрсница Брчанска Малта, мој стан је са леве стране кад се гледа у смеру кретања са десне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смер кретања овог камиона па дакле на овој раскрсници с леве стране, нисам баш много разумела.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, с леве стране. Ово је према хотелу том Славиновићи где сам рекао да је ту одмах иза је била барикада. То је тај ОТМ 60.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је преко пута?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Претпостављам да је био потпуковник Дубајић. Овде сви су били наоружани војници овде овим парком. Овде је било митраљеско гнездо једно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где тачно?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Овде гледано према касарни с десне стране овај плави ауто полицијски, ту одмах с десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту с десне стране?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, ту је било митраљеско гнездо. Е, видите сад овде ако се може зауставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете зауставити молим вас режија.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Овде је овај киоск кад се истовари, видите овај с десне стране горе према касарни. Преко пута је ту мој стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим вас, овде где преко пута?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Значи, овај киоск горе, одмах преко пута ту се истоварало кад сам поменуо кад су долазили ти аутобуси са зеленим береткама. Ево моменат, пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то ви гледате? Хоћете тон молим вас. Да то је било и питање, да ли сте ви то посматрали на ТВ-у?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам конкретно видео колону и видео сам кад је горело већ, кад се ово возило запалило, сад нема овде овај други део. Значи, знао сам да снимају, то ми је рекла газдарица и каже ево видиш пренос колоне и онда је почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте кад је запаљено возило било?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да и овај стан у жутој згради он је се запалио ту на првом или другом спрату, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих молила режију да нам прикаже ЦД број 1 да видимо да ли је то то што сте ви видели. Да ли то чујете ви? Да ли се ви сећате овог снимка?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не сећам се ово да је изговарано да је ружна успомена али баш напротив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели ово?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ово је било кад сам ја гледао код газдарице кад ме је позвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

**КОНСТАТУЈЕ СЕ да је сведоку приказан ЦД број 1 и ЦД број 3
«Брчанска Малта».**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Хвала режији. Хоћете још? Добро.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли ово види кад улази у стан? Који део види из овога материјала који му је сада на видео снимку приказан?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Мене газдарица није одмах позвала, ја сам се само јавио добар дан, није ме позвала одмах да ја уђем тамо, она је упалила телевизор и гледала и каже ево напад. Значи, није ме одмах кад сам ушао позвала дођи да гледаш.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: То је у реду.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ја сам гледао на прозор па сам онда, позвала ме она дођи овде да видиш шта се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите пре него што је ушао у стан шта је видео?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Не, не судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На телевизору шта прво видите ви?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Шта прво види на телевизору?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Мој стан кад улазим у стан ту где је газдарица мој стан је одмах из ходника прва врата лево. Ја сам ушао у тај стан, а газдарица је право, значи та врата право и она је гледала на телевизији, ја нисам ни обраћао пажњу шта она гледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али које слике ви прво видите?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, ја нисам видео то на телевизору. Ја сам на прозор стао, то сам објашњавао, на прозор кад сам ушао у стан и отворио сам прозор и онда ме овај господин упозорио затвори прозор и онда сам стајао и гледао и онда ме је она позвала, дошла на врата и позвала дођи да видиш ево напали су колону, горе возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ви прво видите?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ево ово прво видим кад горе ова, баш кад су запалили ово возило, кад је почело да гори ово возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово сад што вам је приказано возило које гори?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ово је мало касније, пре овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Има један део пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево колега Дозет ће нам рећи прецизно. Хоћете молим вас режија да нам прикажете ЦД такође број 1, 30 минута по почетку.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја сам хтео сад да питам колико је времена? Добро, нема проблема. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговориће да ли је то видео или не.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Ово већ гори, значи то сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи 30. минут по почетку, 19,30. Можда нам је ЦД број 2, имамо толико тога. Хоћете ЦД број 2 молим вас. Са ЦД-ом број 3 смо почели. Прикажите нам молим вас ЦД број 2. Приказали смо 1, 3 и ЦД број 2 нам прикажите. Да ли може то режија некако да се монтира да то буде 30. минут? Не ово ако гледам то није то, 30. минут, то је 31,50. Прикажите нам следећи видео клип. ЦД број 4 да видимо. Да и овај трећи молим вас видео клип, да видимо ту, барем све да вам прикажемо па оно што видите или нисте видели ви кажите.

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћемо и ЦД број 4. Ево да погледамо још ЦД број 4. Биће ту ипак ЦД број 3 први који смо приказали. Наставите. Јесте ли видели нешто од овога?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не, само овај снимак са зграде, то сам гледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли овако ови јежеви били постављени, ово сад што сте видели на улици?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, горе на Славиновићима, овде на улици нисам приметио. То су од шина правили те јежеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би вам ово био овај што стоји?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Не знам, то је била велика касарна, ја својих људи само сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овај овде што стоји, да ли видите какво је то лице – у цивилу, униформисано?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Полиција, вероватно полицијска униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли такве униформе видели?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да, биле су ове мало више као радне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте то већ. Добро, хвала режији.

Господине Јовићу да ли имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Немам ништа. Ово што сам доживео и што сам видео ја сам то пренео колико сам се могао сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Новог Сада?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша карта колико износи?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: 735 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате и трошкове исхране, је ли тако? Да ли 2.000,00 динара подмирује ваше трошкове?

СВЕДОК БРАНКО ЈОВОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове превоза и исхране.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку износ од 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо, можете ићи.

Добро, то би било за данас, сутра ћемо наставити. Колико ће нам доћи, да ли ће нам доћи, требало је данас да се појави још неко, али видећемо сутра.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ПРЕКИДА СЕ главни претрес, а наставља:

10. октобра 2008. године, са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА